

Megszállások Szabadság tere

(folytatás az első oldalról)

Egyáltalán: a történelmi tényeknek, eseményeknek, azok fő-és mellékszereplőinek fontos szobrot állítani? Minek? Azért, hogy később egy másik hatalom, amely nem úgy látja a múltat mint a szoborállító, lerombolja azt? Ostoba pénzkidobálás, önös érdek, hiszen minden szoborállításkor egy-egy politikus – aki megválasztásától kezdve mindenhatónak és zseninek tartja magát – valami badar beszédet mond, és büszke – önmagára. A szobrász felveszi a tiszteletdíját, a tömeg hazamegy és elfelejti a szobrot is és a szónokot is. A szobrász nevét pedig eleve nem is tudta... Pedig lehet, hogy az egész cécióban mindössze ő ér valamit.

Íme tehát 1514. az egyik évforduló, amelyre emlékezni lehet... 500 ahhoz hasonló év után. S mindjárt itt a másik emlékeztető esemény. Az 1914-es „I. Weltkrieg”, amelyet egyedül Tisza István ellenzett, mert ő látta és tudta előre, hogy e háborúnak a vége Magyarország végét is jelenti. 1914-ben Gavrilo Princip pisztolyának lövedéke nem csak a magyarokat gyűlölő Ferenc Ferdinánd halálát, de nemzetünk máig tartó haláltusájának kezdetét is jelentette, amelyet az akkori, és a mai kor „Fuggerei” tenyerüket dörzsölgetve, aljas, kárörvendő mosollyal néznek, s olykor nagyokat rúgnak az „Europunió” tanácsstermében elmondott beszédekkel az agonizáló és lázálmban magát remek színben látó magyar nemzetbe. Rabló Fuggerek, kismizett parasztok, vérengző urak, szabadságvágy, kizsákmányolás... - szinte semmit sem változott a világ Dózsa György óta. Csak hát... Temesvár nevét nem úgy írják már (még), mint akkor.

Jött egy másik háború is, amely annak a 14-esnek folytatása volt 25 évvel utána... és máig nincs vége! Amíg Trianon sebei véreznek, addig nem lehet vége az 1914-es vérontásnak, szétszaggatásunkból feltörő fájdalomnak, nem lehet béke a szívekben, mert nem lehet békéről beszélni egymásra emelt fejével. A helyzet pedig egyre válságosabb, egyre megoldhatatlanabb. Etnikai egyensúlyvesztés, az anyák sorozat-magzatgyilkossága, kivándorlás, a ha-

zaszeretet szándékos kommunista és liberális kinevelése a fejekből és a szívekből, zsidók által ránk égetett „fasiszta” vád, a folyamatos és aljas nemzetközi revolverezés... mind-mind az ellenünk kiötlött liberális-kommunista és kereszténygyűlölő hadművelet része. A tények ellenére mégis békét kell kötnünk magunkkal és mindenkiel. Vagy elpusztulunk!

S mi, most ostobán EGY emlékművet akarunk állítani, EGY megszállás hetven éve történt - minden más történelmi tény és fájdalomt elfedni akaró - emlékére. Megjegyeznék egy szemet kiszűrő hatalmas ellentmondást, ami ebben a „megszállásos” emlékműben rejlik: annak az emlékművét, aki ezt a megszállást váltig ellenezte, s akit fondorlattal Berlinben tartott a Führer, amíg véget nem ért Magyarország le-rohanása, nos, annak a magyar politikusnak, Horthy Miklósnak nem lehet szobra a Szabadság téren, mert vannak, akik tudatlanságból, politikai elkötelezettség-ből, vagy magyarellenességük okán, arcátlanul fasisztának hazudják. S nem lehet szobra Gróf széki Teleki Pálnak sem, akit bár aljasul épp a fasiszták öltek meg, mégis azt tanítják róla ma is, hogy önkézzel vetett véget életének. (Milyen jellemző a magyar történetírásra és a történészekre Teleki halálának ma is hazudható, a németek által 1941-ben politikai okból kitalált ferdítése.)

Folyt a vérünk tehát, a velünk élő nemzetekért, a magyar hazáért, a közös ellenségek kardja és fegyverei által... de mi ismét mások miatt állítanánk emléket. Nem a magyar gyermekek 1514-es, 1914-es, 1920-as, 1944-es, 1956-os vagy 2006-os szenvedésének, nem a megerősített magyar lányok és asszonyok emlékének, nem az elhurcoltaknak, nem a német nemzetiségű ártatlanknak, akik csak nyelvük és származásuk miatt lettek áldozatok, deportáltak... Nem! Mi a megszállásra, az utána következett drámára... csak és kifejezetten a zsidók szenvedésére emlékezünk. Pedig az akkori zsidók magyarok voltak, s az ő haláluk is a magyar nemzet tragikus és pótolhatatlan vesztesége volt. **Nincs e kort illetően külön zsidó és magyar szenvedés! Háború volt és az ország szenvedett, a magyar állampolgár szenvedett.**

Az embermentésnek miért nem állítunk emléket? Miért nem emelünk szobrot a Szabadság terén azoknak a magyaroknak az emlékére, akik hetven éve mentették a zsidóságot és minden üldözöttet, saját életük kockáztatásával? Azoknak a civil hősöknek, a papoknak, az apácáknak, akiket a háború után pár évvel megöltek, megkínóztak, agyonverték, elüldöztek a bosszúra vágyó ÁVH-s zsidók, a menekült görög kommunisták, és a Moszkvából visszatért sztálinisták, akik később persze egymás torkának is nekiugrotak?

Van, amire emlékeznünk, van, aminek emléket állítani, de csak egyet! Az pedig legyen mindenkié. Hirdesse az az emlékhely a Szent Istvántól máig hősként vagy áldozatként meghalt magyarok, s a velünk élő nemzetek áldozattá vagy hőssé vált tagjainak emléket. Szólítson imára, elmélkedésre, emlékezésre, egymás iránti szeretetre a jövőt illetően, önértetre, összetartásra, emberi tartásra, hazaszereztetetre, a nemzet iránti elkötelezettségre, és hitre. Hitre Istenben, önmagunkban, nemzetünk jövőjében. Hitre abban, hogy mint a Jagellókat és Szulejmánt, Hitlert, Rákosit, Kádárt és Gyurcsányt túlélte... túléli a magyar nemzet az abnormális, ha-zaárulásért, nemzetvesztésért jól fizető (mint látjuk ezt ma is a választási küzdelemben) liberális világot is, hogy egy emberibb, szeretetteljes, békés keresztény Európában fáklyaként mutathasson utat a többi

nép számára a keresztény magyarság. Állítsunk egyetlen emlékművet, amely nem tesz különbséget végre történelmi korok máig vérgőzös és botor ellenségeskedésre okot adó emléke között, hanem békévé nemesült emlékezéssé nemesül alatta minden elszennvedett fájdalom és megélt öröm. Legyen ez az emlékmű a legszebb, és a legolcsóbban előállítható, s mégis a legnemesebb „érből” való és koszorúozható emlékmű. Alljon ez az emlékmű az emberek szívében és fejében, hogy amikor egymásra nézünk, azt az emlékművet lássuk egymásban, amelyet mi állítottunk... valakiért, valaminek az emlékére, egymás megörvendeztetésére, hittel... a háború, a halál, a rabság és a megszállás árnyéka nélkül. Legyen a szívünk ez egyszer végre... a szabadság tere!

Ha nem lennének székelyek, magyarok – nem lenne Románia!

Annak ellenére, hogy néhány román történész kezd felismerni a Csehó éra alatt adagolt dicső román történelmi mákony okozta kábulatból, a nagy többség még mindig a számára mézédés magyarellenességéből pótolja az elmúlt haszontalan évek elmaradt sikerélményeit.

A gyávaóság paródiája volt az új jobboldal sepsiszentgyörgyi masírozása, toroköblögetése. Hiszen akkor lehetett volna bátor tettnek nevezni, ha rendőri biztosítás nélkül mernek kosornyázni a főtéren.

Azt viszont nem merik megtenni!

De azóta abból a „hőstettből”, ahhoz kapcsolódó dicsekvésekből élnek tyúkocskáik ölében.

Pedig, ha ismernék a valós történelmüket, akkor azt is tudnák, hogy a Magyar Királyság védelme alatt álló moldvai, havaselvei fejedelemségek minden döntő jelentőségű török-tatár elleni háborújukat a magyar királyi hadak, vagy később az erdélyi magyar fejedelmi hadak segítségével vívtak meg, és csak azokban győztek ahol a magyar királyi segédhad mellettük állt, s vállalta a harcok oroszlánrészét.

Ez a magyar hadisegység a földrajzi közelség végett majdnem mindig a székely hadakból állt.

Ma azt mondják: Székelyföld nemlétezik!

Akkor viszont tudták, hogy létezik, és mennyire örültek, hogy létezik!

Mihály soha nem tudott volna Erdélyben egyetlen sátorcöveket sem leütöni, ha nincsenek a székely hadak mellette. A legkeményebb csatáiban nem Baba Novákban bí-

zott, hanem a székelyekben.

A Mircea győzelmeiről írt nagyhangú ömlengések, Eminescunak minden valós történelmi alapot nélkülöző, Mirceát dicsőítő költeménye összeomlik a valós történelmi tények feltárásával.

Ezt nem a magyarok, hanem a saját józan történészeik mondják, írják.

Következésképp, ha nem lettek volna a magyar királyi – többnyire székely – hadak, ma Bukarestben nem beszélne egységes román nemzeti állomáról, Erdogan török miniszterelnök rendeleire táncolna a politika, és nem román lenne az állam hivatalos nyelve.

Nem volna jobb, végre eldobni a sok kitalált, hazug történetet, és végre a valót keresni, kutatni minden öntömjénező szándék és tömény magyar-székely ellenérzés, gyűlölet nélkül?

A bukaresti, de minden más politikai csoportosulás is a magyarellenességből tartja fenn a pártok közti marakodásra kiépített stratégiai állásait. A román belpolitika egyhuzamban és kizárólag valakik megvetésére, gyűlöletére épül. Ha nincs gyűlölet tárgya, megbénul, leáll a politikai tevékenység.

Ha egy adott pillanattól eltűnne a magyarság ebből az országból, fél éven belül szétesne Románia!

Miért?

Mert nem bírnak valakik megvetése, gyűlölése nélkül politizálni, s akkor egymást kezdenék ki.

Aki ismeri a román történelmet, az tudja, hogy a két fejedelemség egész fennállása alatt utálta egymást, és folyamatos versengés volt köztük. Persze másként írják a történelemkönyvek, de a tisztábban látó román történészek már úton-útfélen szót ejtenek, írnak erről.

Most a hagyományos másság iránti derékig érő gyűlö-

letet, utálatot le lehet vezetni a magyarokon.

De ha nem lennének magyarok, akkor keresnének mást, mondjuk a dobudzsaiakat vagy az olténiaiakat, mivel azok elmaradottabbak. Ha azok is elfogynának, akkor egymásnak esne Moldva és Munténia. Ugy szétmarnák az országot, hogy nincs többé olyan európai vagy világhatalom, amely még egyszer összecsirizelné azokat.

Ezért ajánlom a román országvezetőknek, dobják ki maguk közül a keckeckedő, álnemzeties, minden egyébre csak az igazi magas szintű politikához nem értő, színészkedő, prosztrikat hajkurászó gigoló szépfüvet, és vegyék elő végre a jobbik eszközt.

A vegyes lakosú városok éléről lökjék félre, dobják politikai szemétkosárba az uszító, hozzá nem értő, hasznavehetetlen, nyáltúró, magyargyűlölő, pökhendi polgármestereket, és próbáljanak meg idegengyűlölet

nélkül, igazi emberbarát, mindenki hasznára való politikát folytatni.

Bánjanak már végre – kilencven valahány év után – úgy a székelységgel, magyarsággal, mintha azok is ennek az országnak az állampolgárai volnának.

Mert ezt eddig nem érezték a hatalom részéről. Csak a moldvai kecskepásztorból estéről reggelre diplomás belügyi kiskirályyá vedlő, magyart köpködő, félánalfabéta senkik nagyképűségét tapasztaltuk meg.

Hagyják hadd intézze a magyar, a székely saját sorsát, rendezze belső ügyeit, mert addig van Románia, amíg magyar, székely van ebben az országban.

Mert mihelyt nem lesz – fél évre rá összeomlik az ország!

Kolumbán Sándor

